

Tam biệt "Đại ca"

Thằng Lượm vừa bắt được một em dế lửa "chiến" lắm. Em dế của nó toàn thân màu vàng nâu và to khủng khiếp, to bằng ngón tay cái của nó chứ không ít. Thằng Lượm mở hộp diêm, ngấm hoài em dế. Nó cho em dế ăn những ngọn cỏ tươi non nhất và uống nước bọt của nó. Em dế ăn uống no say bất ngờ gáy lên ren rét làm nó bật cười. Nó chắc trong đầu rằng nếu mang em dế này đi đá thì con dế than bách chiến bách thắng của thằng Năm thật đúng là phải... xách dép. Nó hí hửng. Nó ngó qua hàng rào nhà thằng Năm, lớn tiếng gọi:

- Năm ơi, chiều nay mày đem con "Đại Ca" của mày qua làm mối cho con "Đế Vương" của tao nhé.

Thằng Lượm cười hê hê. Thằng Năm đang bút mớ mồng tơ để chiều nấu canh tôm khô ngoài vườn ngóng cổ hỏi lại:



- Úa, "Đế Vương" của mày chẳng phải đã "ngoẻo củ tỏi" khi đấu với con "Bá Tước" của thằng Cò rồi mà?

- Tao mới túm được một em "Đế Vương" khác, răng cứng càng bự. Em này bảo đảm xứng danh đế vương!

Thằng Năm gật gật đầu. Nhớ đến con "Đại Ca" đệ nhất thiên hạ của mình. Bọn trong xóm đứa nào cũng nể con "Đại Ca" của thằng Năm hết. Con "Đại Ca" là một kẻ bách chiến bách thắng mà. Hiện giờ trong tay thằng Năm giữ bao nhiêu danh hiệu "chủ soái" là nhờ vào con "Đại Ca" ấy. Con "Đại Ca" còn được đem đi chiến đấu ở mấy xóm khác và liên tục

giành danh hiệu “vô địch”. Nghĩ đến đó, thằng Năm cười khoái chí. Nó chạy vào nhà, đem con “Đại Ca” ra và ngồi ngắm nghía. Thêm cho “Đại Ca” mấy cọng cỏ non. Rồi nó chạnh lòng khi nhìn thấy con “Đại Ca” có dấu hiệu lão đảo. Nó biết sức con “Đại Ca” qua mấy trận chiến đấu liên tục đã yếu lắm rồi, chắc là không thể chiến đấu được nữa.

- Ê Năm, sao vậy?

Thằng Năm ngó ra ngoài cửa, thấy thằng Lượm tay cầm hộp diêm, nhìn nó cười hênh hêch rồi hỏi:

- Chiều chiến không?

- Thôi, để bữa khác.

- Mà sợ à?

Nói rồi thằng Lượm tiến lại, mở bao diêm ra khoe con “Đế Vương” khổng lồ của mình:

- Càng to răng cứng nha vậy, nhìn là đủ sợ, đỡ con “Đại Ca” của mày dám nhào vào.

- “Đại Ca” của tao là vô địch, nó chưa biết sợ đối thủ nào.

- Nhưng nó phải rứt râu trước con “Đế Vương” này của tao.

- Còn khuya!

- Cứ để đá một trận rồi biết. Chiều nay nha vậy.

Thằng Lượm lại hơ hớ cười. Nó bỏ đi để lại trong đầu thằng Năm đủ thứ ngổn ngang. Có nên cho con “Đại Ca” ra trận hay không, sức nó có vẻ yếu rồi. Mà con “Đế Vương” của thằng Lượm đúng là lực lưỡng. Nếu đấu trận này, e rằng “Đại Ca” của nó chết mất thôi.

Chiều, đúng hẹn, thằng Năm lò mò ra chỗ đồng cỏ, nơi mà bọn trẻ trong xóm thường tổ chức các cuộc đấu đố. Vừa đến nơi nó đã trông thấy thằng Lượm hênh hoang khoe con “Đế Vương”. Mấy đứa bạn xúm xít lại mắt tròn mắt dẹt nhìn cái màu vàng nâu bóng nhẫy của con “Đế Vương” mà thèm thuồng. Vừa trông thấy thằng Năm, thằng Lượm hát hăm:

- “Đế Vương” của tao đã sẵn sàng và hăng lắm rồi này. Bỏ “Đại Ca” của mày ra.

Thằng Năm tiu nghỉu.

- “Đại Ca” mất rồi. Trưa nay cho nó ăn xong, tao quên đóng hộp diêm, nó trốn mất rồi.

Mấy đứa xung quanh lao nhao. Chúng nó tiếc rẻ con “Đại Ca” bách chiến bách thắng của thằng Năm. Vậy là trận chiến với “Đế Vương” coi như hủy.

Thằng Lượm cũng tức tối vì em dế của mình mất đi một đối thủ đáng gờm. Đám đông giải tán. Có đứa hẹn sẽ đi bắt một em dế ngang tài ngang sức với con “Đế Vương” để cho ra trận. Thằng Năm lủi thủi trở về nhà, nó mở bao diêm ra, ngắ “Đại Ca” lần cuối rồi thả “Đại Ca” đi. Con “Đại Ca” nhảy phóc lên, cất tiếng ren rét như chào tạm biệt người chủ tốt bụng.



Ai chiến thắng?

Lâm đặt cái mô hình trận chiến của hải tặc lên bàn, hất mặt với đám bạn, tự hào khoe:

- Phải cực lắm tớ mới hoàn thành xong cái này.

Đám bạn nhìn cái mô hình trầm trồ thán phục. Chiếc tàu chiến hoành tráng với ngọn cờ đen in hình đầu lâu. Trên tàu là những tên hải tặc đội nón lệch, có tên bị chột một mắt nữa chớ. Trông tuyệt đẹp, hệt như là tàu hải tặc thật được thu nhỏ.

Long từ đâu chen vào, cãi:

- Cái này Long vừa lắp ghép xong tối qua. Lâm nói xạo.

Lâm đỏ mặt:

- Xạo gì hả? Tối qua chính anh đã thức nguyên đêm làm.



- Không, là em thức chứ.

Vậy là có một trận cãi nhau âm ỉ. Hai đứa nó tranh công nhau việc hoàn thành cái mô hình ấy. Hai anh em Lâm và Long sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước, tính tình cũng giống nhau và chẳng đứa nào chịu nhường đứa nào. Vì thế, chuyện khoe chiến công hoàn thành tàu hải tặc đã làm chúng bất hòa với nhau. Lâm gào lên:

- Tên hải tặc này là do anh lắp vào.

Ngay lập tức, Lâm tháo tên hải tặc ra khỏi mô hình. Long cũng không chịu nhường:

- Tên thuyền trưởng chột mắt này là em lắp vào.

Ngay lập tức, mô hình tàu hải tặc đã mất tên thuyền trưởng chột mắt.

Cứ như thế, từng bộ phận của con tàu đã bị hai anh em nó tháo bỏ, tất cả trở lại như ban đầu, những mảnh ghép rời rạc. Hai anh em nó bực dọc, hằn học với nhau suốt buổi. Đám bạn tiếc rẻ cái mô hình cầu kì ấy. Nếu mà bỏ công ra lắp ghép chắc cũng tốn bọn thời gian. Vậy mà lắp xong lại bị phá bỏ như thế. Đúng là tiếc quá mà. Hai anh em nó cũng lạ, nhin nhau một tí có sao đâu, vậy mà làm ầm mọi chuyện lên.

Mẹ phát hiện ra hai anh em nó giận nhau. Mẹ nghiêm mặt, mắng:

- Anh em yêu thương nhau không hết, đằng này không đứa nào thương đứa nào. Từ nay cho mỗi đứa ở một chỗ nhé.

Long lấm lét nhìn anh nó. Lâm vờ ngó lơ một lát rồi quay sang nói với mẹ:

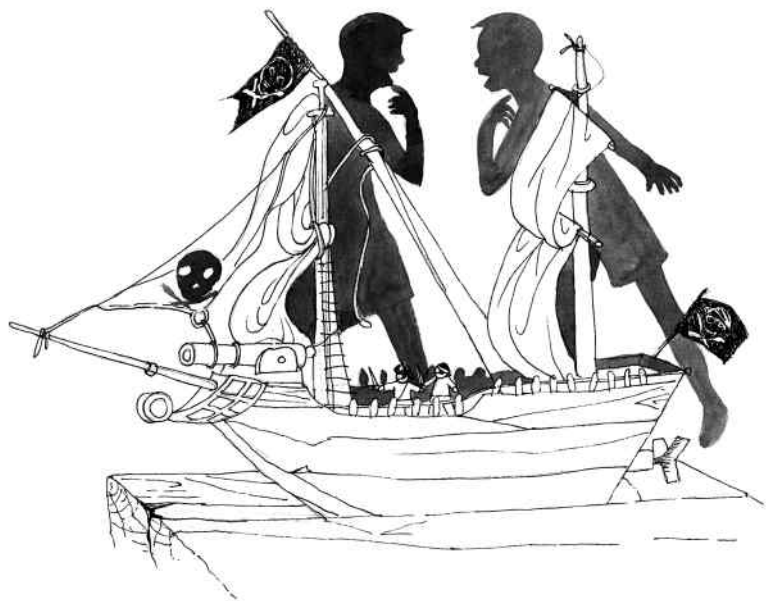
- Vậy mẹ mua thêm một cái mô hình nữa. Của ai người đó tự lắp ghép lấy. Xem ai làm nhanh hơn và đẹp hơn.

- Nhanh nhất vẫn là hai anh em cùng làm. Đẹp nhất vẫn là hai anh em cùng hợp sức lắp ghép một cái mô hình.

- Con muốn so xem ai thắng mà.

- Muốn biết ai thắng, hai anh cứ cùng lắp lại cái mô hình đó đi.

Lâm và Long ban đầu không chịu nhưng mẹ bảo cứ làm xong đi, mẹ sẽ có cách cho chúng phân định thắng thua nên hai anh em cùng gật đầu. Sau khi mô hình trận chiến của các hải tặc được hoàn thành, chúng làm theo lời mẹ, mang mô hình đó đem khoe với đám bạn. Đám bạn bu quanh, lại mắt tròn mắt dẹt,



lại trầm trồ và thích thú với cái mô hình. Lâm và Long cùng tự hào khoe:

- Hai anh em tớ cùng làm đó, nhanh lắm, trong vòng ba ngày là đã làm xong...

Có tiếng một đứa ồ lên:

- Nhanh vậy sao, ít nhất cũng bảy ngày chứ?

- Không, ba ngày thôi. Cách đây ba ngày chúng tớ đã tháo nó ra, nhớ không?

Lại tiếng một đứa nữa:

- À, nhớ rồi! Nhưng cái này có vẻ đẹp hơn lần trước.

Mấy đứa khác đồng thanh: “Đúng rồi! Đúng rồi!”. Nghe thế, hai anh em nó cười tít mắt, mũi phồng lên như quả bóng. Vậy là hai anh em nó đã... cùng chiến thắng! Không cần mua thêm một mô hình nào nữa để phân tài cao thấp, phải không mẹ?

